

מאכלי
השבת

מתורתו והנהגותיו של כבוד האדמו"ר בנש"ק
רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

פסח השבת הגדול

וְאַעֲבַר עָלָיְךָ וְאֶרְאָה מִתְבוּסֶסֶת בְּדָמֶיךָ,
וְאָמַר לְךָ בְּדָמֶיךָ חַיִּי וְאָמַר לְךָ בְּדָמֶיךָ חַיִּי

וְאֵת עַמְלָנוּ - אֵלוֹ הַבְּנִים
אָדָם שְׁזוֹתָן מִעֲצָמוֹ וּמִזִּמְנוֹ לְמַעַן הַכִּלּוֹ
יִרְאֶה בְּרַכָּה בְּיַלְדִים שְׁלוֹ

כתוב בהגדה וְאֵת עַמְלָנוּ - אֵלוֹ הַבְּנִים, הבנים של האדם זה העמל שלו. חשבנו כמה פעמים מתי שאדם מוסר נפש בשביל הכלל, אדם שנוסע וחוזר מה עם הילדים שלו, מה עם החינוך שלהם, מתי שהאדם נותן את כל מה שהוא יכול בשביל עם ישראל ובשביל הכלל מה יהיה עם הילדים שלו? אז אפשר לפרש ולומר כך, דוד המלך אומר (תהילים לו, כו) "כָּל הַיּוֹם חוֹנֵן וּמְלוּוֶה וְזָרְעוּ לְבִרְכָה" מתי שהאדם חונן אנשים אחרים ועושה טוב למען הכלל ומלווה לאנשים מהזמן שלו, זוכה "וְזָרְעוּ לְכֶ" רָכָה" שיש לו סיעתא דשמיא אצל הילדים והחינוך שלהם יותר קל.

אדם צריך לדעת יסוד גדול, כמו שיש תרומה שתור- מים כסף, גם יש תרומה של זמן, האדם יכול לתרום מהזמן שלו לעזור לאחרים. כמו שיש בתורה מצווה לתת מעשר כספים עשר אחוז ממה שהאדם הרוויח לצדקה, יש מצווה לתת מעשר של זמן האדם חייב לתת מהזמן שלו לאחרים. "כָּל הַיּוֹם חוֹנֵן וּמְלוּוֶה" אדם שכל היום חונן ומלווה ועוזר לאנשים ומלווה מהזמן שלו לאחרים זוכה "וְזָרְעוּ לְבִרְכָה" לסיעתא דשמיא אצל הילדים, שלא ידאג מהחינוך של הילדים כי בעמל קטן ישיג מה שאחרים בעמל גדול לא הצליחו להשיג בחינוך הילדים.

פעם חשבנו לפרש ולומר כך, הגמרא אומרת (מגילה ו:): יגעתי ומצאתי תאמין, תמיד הייתה קשה לנו הגמרא הרי יגעתי זה מלשון להתייגע, לטרוח ולעמול. ומצאתי זה בלי לעבוד בלי עמל, אדם הולך בדרך ופתאום מוצא מציאה, אם כך זה סותר אחד את השני. אם כך איך אפשר להבין את זה?

אלא פירשנו כך, הרבה פעמים אדם עובד בעבודה קשה, שנה שנתיים ולא משיג כלום, משקיע את כל כוחו בכל סוג של עבודה ולא משיג כלום. פתאום הוא עושה עסק קטן והולך לו בקלות והוא מרוויח רווח גדול, אלא האדם יגע במקום אחד ומצא במקום אחר ללא עמל וטורח.

הגדולה של האדם שמשתוקק ומחייב עצמו לקיים מצוות על אף שפטור מהן אומרים בהגדה "וְאָמַר לְךָ בְּדָמֶיךָ חַיִּי וְאָמַר לְךָ בְּדָמֶיךָ חַיִּי" (יחזקאל טז, ו) פעמיים בְּדָמֶיךָ חַיִּי, פעם אחת של דם הפסח ופעם שניה של דם הברית. ואז הקב"ה בכבודו ובעצמו עבר מבית לבית במכת בכורות, בית שהיה בו דם הפסח ודם הברית על המשקוף, הקב"ה דיגל על הבית. בית שלא היה בו את הדם הקב"ה היכה כל בכור בארץ מצרים, וכך היה בשעה שבני ישראל נגאלו מארץ מצרים.

לשבת לוי שעשו כבר ברית מילה, לא היה להם את דם הברית לשים על המשקוף, רק את דם הפסח. אבל משה ואהרן שהייתה להם דבקות גדולה בקב"ה ולא רצו להפסיד את המצווה לשים את הדם במשקוף, הלכו לבני ישראל שעשו ברית מילה ולקחו טיפת דם מהברית מילה של עם ישראל וערבבו את זה יחד עם הדם של קורבן הפסח שלהם. וזה "כֵּן עָשׂוּ" שגם משה ואהרן גם עשו כך וערבבו את דם הפסח עם דם הברית ואז היה להם "וְאָמַר לְךָ בְּדָמֶיךָ חַיִּי וְאָמַר לְךָ בְּדָמֶיךָ חַיִּי" דם הפסח ודם המילה. פה רואים השתוקקות של צדיקים, יש אנשים שפטורים מאיזה מצווה או שכבר קיימו אותה, הם לא צריכים לעשות אותה. אבל הצדיקים שאוהבים את השם אהבה גדולה לא מוותרים ולא מחפשים את הפטור מהמצווה, אלא הם מחפשים את החיוב של המצווה, הם רודפים ומחפשים איך כן לעשות את המצווה ולקיים אותה.

וזו הגדולה של האדם, גם כשפטור מהמצווה הוא הולך ומחפש איך לעשות את המצווה. משה ואהרן לא היו צריכים לשים את הברית יחד עם דם הפסח כי כבר עשו ברית מילה, אבל בכל מקרה הלכו לחפש דם מילה של יהודים אחרים ושמו במשקוף דם המילה ודם הפסח. וזה פירושו הפס' "כַּאֲשֶׁר צָוָה ה' אֶת מֹשֶׁה וְאֶהֱרֹן בֶּן עֲשׂוֹ" שגם הלכו ולקחו את דם המילה וערבבו בדם הפסח ושמו במשקוף.

העלון מוקדש לע"נ הצדיק הטהור מו"ר ועט"ר רבנו משה אהרון פינטו זצ"ל זיע"א לרפואת כבוד האדמו"ר רבנו יאשיהו יוסף בן זהרי פינטו שליט"א להצלחת התורמים היקרים להצלחת הילדים יאשיהו יוסף יואל ומאיר אהרון בנימין הי"ו

ברח. איוב שהיה מתאים לו ולומר את דעתו בתור רחמן, שתק.

רואים פה מתי שהקב"ה רוצה לעשות דבר, כל הדברים נהיים ההיפך מהטבע ואף עניין לא עומד ליד הדבר הזה. לכן אנשים שכל היום חושבים מחשבות ואומרים נעשה כך ונעשה כך, צריכים לדעת מה שהקב"ה רוצה שיהיה "וְעֵצַת ה' היא תקום" (משלי יט, כא) זה מה שיהיה וזה מה שיצא, לא תעזור אף מחשבה ואף דעה ועצה לא יעזרו ליד דברים של הקב"ה. בלעם הרשע עם הכוח של הקללה נותן עצה של תחכום, כי הוא לא סומך על הקללה שלו, יתרו שהיה צריך לעמוד ולהתווכח בורת. איוב שהיה מתאים לו לעמוד ולשכנע את פרעה שותק, כי מתי שיש לקב"ה דרך שבה הוא רוצה, כל החכמים וכל העצות והדברים, כלום לא תופס וכלום לא מחזיק מעמד.

לכן האדם צריך לחיות כל חייו עם אמונה חזקה בקב"ה, עם בטחון גדול בקב"ה ולדעת שעצת ה' היא תקום והרבה שלוחים למקום ולא יפחד מאף עניין. כמה שיש לו בטחון בקב"ה, בסוף כל הדברים מסתדרים לאדם על הצד הטוב ביותר. זה חג של אמונה ובטחון, ימים של אמונה גדולה בקב"ה ולא משנה מה ואיך הטבע עושה ומה השכל אומר, מתי שיש אמונה חזקה בקב"ה אף דבר שבדרך טבע לא עומד ליד הדברים של הקב"ה.

זכרון יציאת מצרים מוציא את האדם מכל שפל ומקום שבו נמצא

זכרון יציאת מצרים מוציא את האדם מכל שפל ומקום שבו נמצא אומרים חז"ל מתי שהאדם נמצא בשפל המדרגה אדם יזכור את יציאת מצרים ובליל הסדר יש לו כוח לצאת מכל השפל שהוא נמצא. כתוב בתורה חמישים פעמים יציאת מצרים כנגד חמישים שערי טומאה שבני ישראל היו במ"ט שערי טומאה וכמעט הגיעו לשערי החמישים במצרים.

אם אדם בליל הסדר יודע איך לעלות עם יציאת מצרים עם הסיפור של ההגדה יכול לצאת מכל מקום ומכל שפל שהאדם נמצא בו.

אדם יושב ביישיבה ומנסה להבין סוגיה בגמרא ולא מצליח רק אחר שבוע שבועיים הוא מבין, אחרי כן הוא מגיע לסוגיה יותר קשה ומבין אותה בקלות, כי יגע במקום אחד ומצא במקום שני. מה שהאדם יגע, הקב"ה שומר לו את זה אחרי כן, בדבר יותר קשה זה יבוא לו בקלות כמו מציאה.

וְיָדַעוּ אֲתָנּוּ הַמִּצְרִים כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר הָבֵה נְתַחֲכְמָה לוֹ פֶּן יִרְבֶּה

מתי שהקב"ה רוצה דבר גם עצות של החכמים לא עוזרות ומצליחות

אומרים רבותינו הקדושים (סוטה יא.) ששלושה היו בעצת הבה נתחכמה לו שיעצו לפרעה את אותה עצה, בלעם בן בעור, איוב ויתרו. אומרים רבותינו הקדושים שעיקר העצה להתחכם לבני ישראל נתן בלעם בן בעור, איוב שתק ויתרו ברח. בלעם שנתן את העצה נענש ומת בחרב, איוב ששתק נענש בייסורים, יתרו שברח זכה שמבני בניו ישבו בלשכת הגזית.

נסתכל על שלושה היועצים האלה נראה שבלעם היה בעל גאווה גדול, היה יודע לקלל את הקללות הקשות ביותר והקללות שלו היו חזקות ונתפסות, איש מסוכן ביותר. יתרו היה אדם שנלחם על הדעות, עומד ומתווכח על שלו. איוב היה אדם רחמן גדול כמו שרבותינו אומרים שהיה מרחם על הנשים המסכנות וכל אישה מסכנה שהיה פוגש היה מבקש להתחתן איתה, ואז היו אומרים שאיוב האדם החשוב ביותר רצה להתחתן עם אישה זו וכולם היו רוצים להתחתן איתה.

אם כך שלושה יועצים אחד בעל גאווה, אחד רחמן ואחד עקשן ועומד על שלו, פה פרעה שואל עצה את שלושתם, בלעם שהיה מתאים לו לומר אל תפחד פרעה, תשאיר אותם ואם תהיה בעיה אני אקלל אותם והם ימותו ויענשו, אומר הבה נתחכמה לו נעשה להם דברים בתחכום. יתרו שהיה מתאים לו לעמוד ולהתווכח עם פרעה, לעמוד על שלו ולא לעשות את הדברים הקשים שבלעם מייעץ לו,

קדושת העלון ודברי התורה יהיו לרפואת רותם גואטה בן רבקה הי"ו ניסים ונפלאות

האר"י הק' אומר שאחד הדברים לתקן את מידת היסוד זה להזיע במצוות. זה הפירוש "שה לבית" - שבכל בית ילמדו איך צריך להתנהג - לעמול, לתת לו לאכול, לנקות אחריו וכו' - זה הנקיון והזיכוכ גם של הגוף.

יסוד שני:

מה הייחודיות של חודש ניסן? אדם שהיה עשיר ונפל ממעמדו, עד שה' ירחם עליו הוא לא יעלה, אבל מתי שה' מרחם על האדם, הוא לאט לאט חוזר להרוויח מה שהיה מרוויח. אבל בחודש ניסן, זה לא כמו עלייה רגילה, הישועה באה בפעם אחד, אתה חוזר למה שהייתה, וגם ה' נותן לך את ההפרש על השנים שהפסדתה. זה הכח המיוחד של חודש ניסן.

יסוד שלישי:

בפסח יש אור גדול, ומתי שיש אור גדול זה טוב אבל זה גם מסוכן. מתי שיש אור רואים את הכל, מתי שאין הרבה אור אפשר להחביא דברים, אבל מתי שיש אור רואים את הכל ואז יש גם מידת הדין. כמה שיש יותר אור ויש טוב צריך להזהר להקפיד לא לעשות בעיות, כי כל טעות רואים אותה טוב.

יסוד רביעי:

כתוב בהגדה: "יכול מראש חודש, תלמוד לומר ביום ההוא בשעה שמצה ומרור מונחים לפניך". אפשר לומר יסוד גדול, כל העבודה של ליל הסדר זה "והג' דת לבנך", לספר לילדם ולחזק את הילדים. צריך לדעת, שבלייל הסדר, מתי שמסבירים לילד ואומרים את ההגדה, יש כח שזה ישתרש בתוך הילד, באותו לילה נשרשת האמונה בה'. כל השנה זה תלוי עפ"י הקיבולת של הנפש שלו, אבל בלייל הסדר יש כח גדול ביותר שזה נשרש בנשמה של הילד ושל האני שים, יותר מכל השנה כולה. לכן העניין בלייל הסדר לספר לילד ולחזק את כולם, הוא יותר מכל השנה.

יסוד חמישי:

בפסח הולכים לנהר ובראש השנה הולכים לנהר, בר"ה הולכים לעשות תשליך, בפסח הולכים לנהר להביא מים להכנת מצות. אפשר לפרש ולומר כך: בר"ה הולכים לזרוק את העוונות מפחד, פחדים מיום הדין, הנהר שומר לנו על העוונות. בפסח אנחנו עושים תשובה מאהבת ה', וכל השב בתשובה מאהבה, זדונותיו נעשים לו כזכויות, ולכן אנחנו

יסוד ראשון:

"דברו אל כל עדת ישראל לאמר בעשר לחדש הזה ויקחו להם איש שה לבית אבות שה לבית" (שמות יב, ג) בעשירי בניסן הקב"ה מצווה שיקחו שה לבית, יתנו לו לאכול ולשתות ארבעה ימים ובליל פסח ישחטו אותו. צריך להקשות, הרי כל מילה בתורה יש לה משמעות, וא"כ למה התורה כופלת "שה לבית אבות שה לבית"? חשבנו לפרש ולומר יסוד גדול, בדור שלנו יש מאות אלפי בחורים שלומדים תורה, יש בדור הזה תורה שלא הייתה באף דור, כמה מקומות של חסד יש, כמה ספרים הוציאו לאור. הגמ' שואלת האם אשה יכולה לקדש לבעלה, כי הוא לא יודע לעשות קידוש, היום אין יהודי אחד שלא יודע לעשות קידוש. אז איפה החמימות המיוחדת, לפני עשרים שנה היו מרגישים את פסח, למה אין את זה היום? צריך לדעת, אנחנו בנויים משתי חלקים - הנשמה הרוחנית והגוף הגשמי, הגוף אוכל שותה ונהנה מהנאות של העולם הזה. הנשמה, לעומת זאת ניוזנת מתורה ומעשים טובים - מרוחניות. איך מביאים גם את הגוף למעלות גדולות? מתי שאדם עושה מצוות מעשיות הוא מקדש גם את הגוף שלו. בדור הזה יש הרבה תורה, אדם נוסע ברכב - שומע דברי תורה, שומע שירי אמונה, נותן צדקה, אבל הפסקנו לעשות דברים שמקדשים גם את הגוף. רבי מאיר אבוחצירא במוצאי יום הכיפורים היה הולך בעצמו למחסן, היה בוחר עשרה אנשים והיה עומד עליהם ואומר להם - תשימו כאן את הקרש וכו' כדי לבנות סוכה, אנשים היו מתלכלכים, עובדים קשה. הגוף התייגע כדי לעשות מצווה, אז גם הגוף נהיה יותר מזוכך. היום הכל ברגע אחד, אפילו רוצים לעשות סוכה חשמלית שנבנית ע"י כפתור אחד. היום הגוף לא עמל, אדם משלם ונעשה הכל. הנשמה נהיית קדושה, אבל הגוף נשאר גשמי, יש נתק ביניהם.

הולכים לקחת את העוונות שהם נהיו לנו לזכויות.

יסוד ששי:

הקב"ה מבקש מעם ישראל, "ושאלה אשה משכנתה ומגרת ביתה כלי כסף וכלי זהב ושמלת וכו'" (שמות ג, כב) הקב"ה מבקש שהיהודים ילכו למצריים וילוו מהם כסף וזהב ובגדים וכו'. צריך להקשות, הרי הקב"ה נותן את הכל לבני ישראל בביזת הים, פרעה לקח את כל כספו ואת כל רכושו ורדף אחרי בני ישראל, הם נכנסו לתוך המים וטבעו, שם בני"י לקחו את כל הרכוש של מצרים. וא"כ בשביל מה לקחת בהלוואה, כך או כך הכל ינתן להם במתנה. אדם צריך לדעת יסוד גדול, אם צערת את חברך, ברמה שצערת אותו כך יצערו אותך מהשמיים. אם פגעת בחבר בדיבור, כתוב בספ"ק שלא יעברו שלשה ימים עד שמשוהו יפגע בך באותה רמה. כמו שמבואר עפ"י המשנה: אף הוא ראה גולגולת צפה על פני המים. שאל מי חתך אותך? ענתה לו: זה שאני חתכתי בגלגול שעבר, בא וחתך אותי בגלגול הזה. כך זה החיים - מי שעו"ש רע מקבל רע. המצריים ציערו הרבה מאוד את בני"י, לכן הקב"ה רצה לצער אותם. סתם כך שיקחו למצרים את הכסף והזהב זה לא מספיק עונש על מה שעשו לבני"י, לכן העונש היה בכך שעם ישראל הלכו לבקש הלוואה. אדם שנותן הלוואה הוא מחכה שיחזירו לו. אם יבוא עני ויבקש הלוואה או צדקה - אדם יתן צדקה כפי מה שיכול, אבל הלוואה אדם יפחד לתת, כי הוא רוצה את הכסף חזרה. מה קרה עם המצריים, הם נתנו בהלוואה וציפו לקבל בחזרה, בני"י פתאום יוצאים ממצרים, מה אמרו המצריים - לא מספיק שיצאו ממצרים וכל מה שנגרם, הם גם לקחו הלוואה ולא החזירו - זה כואב בלב. הלוואה קשה יותר מגזל שגוזלים את האדם. אם גזלו את האדם, מה יעשה - לקחו ממנו, אבל הלוואה הוא נתן מלב טוב והשני מחזיר לו רעה תחת טובה - זה יותר כואב. כך הקב"ה רצה להעניש את המצריים עונש גדול ביותר על זה ששעבדו את בני"י.

יסוד שביעי:

כתוב בהגדה: מעשה ברבי אליעזר ורבי יהושע ורבי אלעזר בן עזריה ורבי עקיבא ורבי טרפון. שהיו מסבין בבני ברק. והיו מספרים ביציאת מצרים כל אותה הלילה. עד שבאו תלמידיהם ואמרו להם:

רבתינו הגיע זמן קריאת שמע של שחרית. צריך לשאול, למה מספרים לנו איפה הם היו יושבים, מספיק היה לומר שהם ישבו ולמדו תורה. חשבנו לפרש ולומר יסוד גדול, הייתה להם קושיה חזקה, בזכות מה יצאו בני"י מארץ מצרים, הרי כתוב "ואתה ערום ועריה" (יחזקאל טז, ז), לא היה להם לא תורה לא מצוות לא מעשים טובים, אז מה הזכות שהייתה לנו לצאת מארץ מצריים. הם תירצו - כמו "בני ברק". כתוב בגמרא שמבני בניו של המן הרשע למדו תורה בבני ברק, הנכדים של המן התגיירו ולמדו תורה בבני ברק, אז מאיפה היה להמן כח ועושר גדול, הרבה ילדים והצלחה בכל מעשה ידיו - בזכות בני בניו שבסוף התגיירו ולמדו תורה בבני ברק, זה היה הכח שלו. הזכות שבני"י יצאו ממצרים - זה דוגמת בני ברק - בזכות הבנים שלהם, זה מה שנתן להם זכות להיגאל ולצאת ממצרים. לכן הדגישו בהגדה שהם למדו תורה בבני ברק.

יסוד שמיני:

רבי יהודה הנשיא מחבר המשניות, אומר על עצמו שהוא הגיע למעלות יותר מחבריו בגלל שראה את רבי מאיר מאחוריו, ואם היה זוכה לראותו מלפניו היה מגיע ליותר. מה פירוש דבריו? אדם שנמצא ליד צדיקים לא תמיד יודע איך לנצל את זה, לא יודע איך להתנהג, וגם אחרי שהצדיק נפטר לא יודע איך להשי"תמש בזכרונות שלו. אנחנו נזכרים בצעירותינו, בזמן שהיינו ליד מר זקננו רבי מאיר אבוחצירא, רבי משה אהרון פינטו והבבא סאלי - כמה חסרון והפסד שלא ידענו מספיק איך לנהוג, בכל תנועה מעשה ומחשבה שלהם. רבי אומר - לא זכיתי לכח בנפש להתקרב לרבי מאיר (בעל הנס), אבל זכיתי לאחר שהוא נפטר, ידעתי להסתכל וללמוד מההתנהגות שלו. "והיו עיניך רואות את מוריד" צריך לשים תמיד מול עיניו את הרב שלו. רבי יואל מסאטמר אומר שכל אחד צריך שיהיה לו רב אחד בארץ ורב אחד בשמים ותמיד להיות מקושר אליהם.

להדדיל תורה ולאדירה!!
רציים להקדיש
עלונים לעילוי נשמת יקירכם?
מחייב תורה ומוסר
סרוקו קוד
זה להזמנות
חיינו עכשיו
053-735-5074

קדושת העלון ודברי התורה יהיו לעילוי נשמת
רוחמה בת לאה ז"ל, פרחנו בת לאה ז"ל, ר' חיים בר
מימה ז"ל, אליס בת לאה ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

משולחן השבת של כבוד האדמו"ר

סעודה ראשונה - לימוד אור החיים הקדוש
קבלנו על עצמנו בקהילת קודש שובה ישראל בכל ליל שבת
ללמוד בספר הקדוש "אור החיים" ובכח קדושה זו יושפע שפע
מרובה על הכלל ועל הפרט ורבנו האור החיים יהיה מליץ יושר
בעדנו ובעד כלל עם ישראל.

" זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת וכו' "

כותב אור החיים הקדוש בדרך רמז זאת התורה הכוונה היא עסק התורה והיא מועילה לעולה,
לעולה הכוונה היא לעלות את השכינה שעל ידי שהאדם עוסק בתורה הקדושה ומתמיד בה באמת זוכה
להקים שכינה מאפר וזה לעולה מלשון עילוי שמעלים את ה' על ידי התורה שנאמר תנו עוז לאלוקים על
ידי התורה, כמו שדורשת הגמ' שכביכול ה' נעשה חלש כשלא לומדים תורה שנאמר "בעצלתים ימך
המקרה" וכוונת הפסוק היא מחמת עצלות שהייתה בעם ישראל שלא למדו תורה ימך הכוונה יתחלש
המקרה שזוהו ה' שנאמר "המקרה במים עליותיו" דיינו כשלא לומדים תורה מחלישים כוח השכינה
ומנגד שלומדים תורה מעלים את השכינה וזה כוונת הכתוב זאת התורה לעולה לעלות את כוח ה' בעולם
יהי רצון שזוכה לקדש שם ה' בעולם שבת שלום וחג חירות שמח לכולם.

סעודה שנייה - פלא יועץ
ונהגנו ללמוד לפני סעודת שבת מהספר "פלא יועץ" לרבנו
אליעזר פאפו זצוקל אשר הבטיח ממי שאקבל טובה, אם אוכה
לחזות בנועם ה' וכן אשתדל להחזיר לו טובה, "ומי לא ירצה
מליץ יושר כבעל הפלא יועץ

פסח

פסח הוא חג הקדוש מאד, שאלו לא הוציא הקב"ה את אבותינו ממצרים עדין אנו ובנינו משעבדים היינו
גוי בקרב גוי, ולא נתנה לנו תורה ומצוות, ולא יזכר שם ישראל. והקב"ה הפליא חסדיו עם ישראל הפלא
ופלא, וחבה יתרה הראה להם עד מקום שאין יד שכלנו מגעת אחת מני אלף אלפי אלפים, רק נבין את
זאת שעשה עמנו חסד גדול עד אין חקר, והראנו את כבודו ואת גדלו ואהבתו וחבתו לגדל יכלתו לשדד
המערכות והשגחתו פרטית, מאשר צונו כל כך בתורתו הקדושה לזכר יציאת מצרים, ועל כל מצוה ומצוה
מזכיר זכר ליציאת מצרים, וצונו להיות לזכרון בין עינינו, ולאות על ידינו, ונתן לנו שבתות ומועדים שאנו
אומרים בקדוש זכר ליציאת מצרים. ועיקר זכירת יציאת מצרים בכל הימים ומצוות תפילין, הכל הוא כדי
שהחי יתן אל לבו הדברים האלה לעמק ולרוחב, וישמח ישראל בעושיו, ויבוא ליראה ולאהבה את ה' הנכ"י
בד והנורא ולדבקה בו ולעבדו בלבב שלם, כי כן ראוי אחרי הודיע אלקי"ם אותנו אהבתו וחבתו וגדל יכלתו
ועצם השגחתו. וזהו הטעם שצונו יוצרנו כליל פסח להרבות לספר ביציאת מצרים, וכל המרבה לספר
ביציאת מצרים הרי זה משבח, מלבד שיש סודות עליונים ובונה בשמים עליותיו, ומוסיף כח בפמליא של
מעלה כמפורש בלשון הזהר הקדוש פרשת בא שהוא מלהיב את הלב וראוי לקרותו כליל פסח, עוד בה יש
טעם לפי הפשט, כדי שירבה לקבע בלבו ובלב בני ביתו אהבת האל יתברך שמו ויראתו, כי זה כל האדם.
וזהו עיקר מצוות הספור, להגיד לבני ביתו בספור יציאת מצרים איך הראנו ה' אלקינו את כבודו ואת גדלו
ואהבתו וחמלתו ויכלתו והשגחתו, ושעל כן ראוי לנו לעבדו בלבב שלם ולשמר את כל מצוותיו

הלכות - מסידורו של האדמו"ר

- א. ידליק את נרות שבת בצד דרום של הבית, ומובא בזהר הקדוש (תיקוני הזהר תיקון כא דף נו) שיהיה כעין המנורה
שהייתה בבית המקדש בצד דרום, ועל זה נאמר (בבא בתרה) הרוצה להחכים ידרים.
- ב. בזמנינו שהחלה אסורה באכילה לכהנים מפני הטומאה, לא נותנים אותה לכהנים אלא שורפים אותה. ומפרישים
רק כל שהוא ללא שיעור.

קדושת העלון ודברי התורה יהיו לעילוי נשמת
סימון בן וואליד ז"ל, ליאון בן וואליד ז"ל, מרים בנימין
ז"ל בנימין בנימין ז"ל ת.נ.צ.ב.ה

מלווה מלכה

דברי כבוד האדמו"ר:
"וילמד מעט בספר הקדוש 'נועם אלימלך' בפר"ו
שה הבאה עלינו לטובה ולברכה"
"וישא אהרון את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשות
החטאת והעולה והשלמים"
עליהם, ואחר כך כשיצאו, אור נגה עליהם להוסיף
עליהם בעבודה הולך ואור למעלה למעלה, זה היה
עיקר שמחתם בצאתם ממצרים:
ולזה בא השינוי לשון, למדרגה אחת אמר "משעבוד
לגאולה" וכנגד הב' אמר "מעבדות לחרות" וכנגד
החלוקה הג' אמר "מאפילה לאור גדול".

תנא דבי אליהו

דברי כבוד האדמו"ר - לאחר ההבדלה ילמד תנא דבי

אליהו

אליהו זוטא

פרק ג

העולה שלא ברא הקב"ה בעולמו חוץ מן מדת השקר ומדת
(דברים לב ד) הצור תמים פעלו וגו' ואומר (צפניה
ג ה) ה' צדיק בקרבה לא יעשה עולה בבקר בבקר
משפטו יתן לאור לא נעדר ולא יודע עול בשבת ואומר
(איוב לד י) חלילה לאל מרשע וגו' ואומר (שם יא) כי
פועל אדם ישלם לו וגו'. מעיד אני עלי שמים וארץ
שלא נתקבצו בני אדם למיתה ואין כל בריה יורד לידי
צער אלא מתוך אכילה ושתיה ושמחה שאדם אוכל
ושותה ומשמח הוא עם אשתו ובניו ועם בני ביתו
עד שהוא נפטר לבית עולמו. ואין פירות ותבואה
באין לידי הרקבה אלא מתוך דרכיהם של בני אדם
ואין בנ"א באין לידי בושה אלא מתוך דרכיהן. ואין
עיניהם של בני אדם כהות בחצי ימיהם אלא מתוך
דרכיהם ואין בני אדם מטמאין בנגעים אלא מתוך
דרכיהם ואין הנשים מטמאות ביבה אלא מתוך
דרכיהן שנאמר (ישעיה מב ה) כה אמר האל ה' בורא
השמים ונוטיהם וגו'. צא ולמד מדרך ארץ כלום
אדם בונה בית אלא על מנת להכניס בו פירות טובים
ולהכניס בו כלים נאים ולהצית בו את האור ולהדליק
בו נרות אף כך בני אדם מתוך דרכיהם המה נידונים
ודנין אותן מתוך שהם עברו על דברי התורה ועל דרך
ארץ בשביל להצילם מיום הבא שנאמר (הושע ז יג)
אוי להם כי נדדו ממני

"וישא אהרון את ידיו אל העם וכו'" נראה לפרש
דהנה הצדיק הולך תמיד בדבקות ודבוק בעולמות
עליונים, רק מחמת שתשוקתו תמיד על טובת
ישראל שייטיב להם השם יתברך בכל מיני שפע
וברכה מחמת זה הוא יורד קצת ממדרגתו ודב'
קותו, * אך בכל זאת הוא פועל טוב במה שיוורד
קצת מהדבקות שעל ידי שרואים בני אדם גודל
תשוקתו ותאותו לטובתם בוא מכניס בליבם יראת
ה' ואהבתו שכלם נתעורר לכבם לעבודתו יתברך
שמו. * וזהו 'וישא אהרון את ידיו' על דרך (איכה
ג, מא) 'נשא לבבנו אל כפים', ויש לומר הפרוש
דהיינו האדם אשר ישא לבו לעבודת הבורא ית'
ברך שמו אז מחמת גדל האהבה והתלהבות שבו
הוא מכה כף אל כף ונמצא עבודת הבורא נקרא
על שם הידים: *

נועם אלימלך בעניין הגדה של פסח

"כי הוציא ה' את ישראל ממצרים" להיות שאנו
אומרים בנסח הגאולה 'הוציאנו מעבדות לחרות
משעבוד לגאולה ומאפלה לאור גדול', ונעין
בהשינוי לשון למה בא להורות. ונראה היות שכל
אחד הבין מעלת הגאולה ההיא לפי מדרגת גלותו
שהיה בו, דהיינו מי שהיה עובד בחמר ובלבנים
הקשה, הכיר טובות הבורא ברוך הוא בהוציאו
משעבוד הקשה, ויש אשר לא שעבדו בהם כמו
שבטו של לוי אלא היו מכנעים כעבדים, והבינו
מעלת הגאולה על אשר יצאו בה לחרות, ויש
אשר היו במעלה העליונה ולא חשבו לזה ולא לזה,
רק עקר מגמותם היה שייגאלו למען יעבדו השם
יתברך בלי שום מניעה, כי בהיותם במצרים במי'
קום הטמאה היה הענין והחשך של מסך המבדיל

קדושת העלון ודברי התורה יהיו לעילוי נשמת
צמח בן תמו ז"ל, אסי שאול בן עליה ז"ל

כתר קדושה

תולדות הזהב

לבית משפחת פינטו

רבי משה אהרון פינטו ז"ע א"

ודם אלא בצור העולמים בלבד, עליו נשען והוא יושעניו. הלכך, בטחתי בבוראי שבזכות אבותי הקדושים יעמוד לימיני, ואם אכן הספר ראוי להדפסה, בוודאי ימציא לי את מלוא הסכום הדרוש לי, בלי עזרת בשר ודם, כפי שראית שקרה".

ואלה יעמדו על הברכה

קדושת העלון ודברי התורה יהיו להצלחת וישועת

להצלחת שיר בן סימון בת אסתר

שרה בת דליה איילה זיווג, חזרה

בתשובה שלמה, והצלחה

חיים יהונתן בן לינדה אפרת חזרה

בתשובה שלמה, רפואה, והצלחה

ברק בן אפרת לינדה שלום בית

הצלחה וחזרה בתשובה.

אלירן בן ז'נט הצלחה חזרה בתשובה

וזיווג.

יצחק בן אסתר שלום בית הצלחה

חזרה בתשובה.

אבי בן אפרת לינדה שלום בית ברכה

והצלחה חזרה בתשובה שלמה.

אופק בן סימונה זיווג הגון, פרנסה

הצלחה, וחזרה בתשובה שלמה.

בשנות הסתגרותו, חפץ רבי אהרון לפרסם ברבים מעט מתולדות אבותיו הקדושים ומעשיהם הנפלאים, כדי לחזק את לבבות בני ישראל בקושי הגלות. לשם כך קרא לרבי אברהם עטאר (בן הגאון הדיין רבי יוסף עטאר מי שהיה חבר בית דיני הגדול של הגאון הגדול רבי רפאל אנקווא זצ"ל, ונכדו של הגאון המפורסם המקובל רבי אברהם עטאר), שהיה תלמיד חכם מופלג, ובקי בתולדות דורות הקדומים, וביקש ממנו לכתוב עבורו, וכך נוצר הספר הראשון "שנות חיים" כשנסתיימה מלאכת הכתיבה, חפץ רבי משה אהרון להדפיסו, אמנם לא היה בידו את הסכום הדרוש לכך. היות ומשמשו באותם ימים התעסק במכירת כרטיסי הגרלה, ביקש ממנו רבי משה אהרון שיביא לו כמה כרטיסים וכשהביא לו, נטלם בידו, והתקרב עימם לגר התמיד שדלק בביתו לעילוי נשמת אביו רבי חיים ז"ע. ליד הנר נשא תפילה חרישית מעומק ליבו ואמר: "ריבונו של עולם, אם הדברים הכתובים בספר ראויים לעלות על מכבש הדפוס, עשה עימי חסד בזכות אבותי הקדושים, והזמן לפני את הכרטיס שיעלה בהגרלה". לאחר כמה ימים נערכה ההגרלה, והתברר שאחד מאותם הכרטיסיים שרכש זכה...הסכום הספיק להוצאת הדפסת הספר, והרבנית נטלה את הסכום, וטיפלה בכל הוצאות הדפוס. כשלוש שנים לאחר מכן, בשנת תשכ"א, לקראת שמחת הבר מצווה של חיים שמעון - כבוד הרב שליט"א, חפץ שוב להדפיס את הספר בהוצאה מורחבת, כאשר הפעם הרחיב את היריעה המוחך המפורסם רבי חיים זעפרני. גם בפעם הזו לא היה בידו הסכום הנדרש, ורבי משה אהרון נהג כבראשונה, ונענה שנית. מששאלו כבוד הרב שליט"א לפשר הדבר, ענה בפשטות אופיינית: "כתוב (ירמיהו פרק יז, פסוק ז): ברוך הגבר אשר יטח בה' והיה ה' מבטחו, ומנגד זה נאמר (שם, ה): ארור הגבר אשר יטח באדם ושם בשר זרועו, ואם כן אסור לנו לשים מבטחנו בבשר

לעילוי נשמת
סול בן סימון בת בידה ז"ל
דוד בן סימון בן חנינא ז"ל
רוזת בת אסתר ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה.

קדושת העלון ודברי התורה יהיו להצלחת וישועת

אורן אוסדון בן שמחה הי"ז